

Amb el cor i des de l'ànima

OPINIÓ

TANT EL CARDIÒLEG CATALÀ
JOAQUIM DELCLÒS COM EL RUS
MAKSIM ÓSSIPOV HAN POSAT
EL SEU ESPERIT DE CIENTÍFICS
I INVESTIGADORS AL SERVEI
DE LES LLETRES NARRANT
REALITATS DEL SEU PAÍS.

Joaquim Delclòs i Maksim Óssipov tenen els seus noms escrits un al costat de l'altre per primer cop: els acabo de posar. Aquests dos homes no es coneixen de res i fins i tot és possible que mai no hagin sentit parlar l'un de l'altre. Amb tot, al rus Maksim Óssipov i el català Joaquim Delclòs, els uneix la professió –són metges–, l'especialització en la professió –tots dos cardiòlegs en hospitals públics. Però a més, i més enllà, tenen en comú que tots dos són uns apassionats del que ha passat i passa al seu país i en la seva societat. Als carrers i a la seva consulta. Tots dos s'hi han cabussat i, de la sacsejada, n'han emergit amb una altra passió: la narració literària amb rerefons històric i memorialístic. Ben segur que si Maksim Óssipov i Joaquim Delclòs arribessin a conèixer-se acabarien descobrint vincles que ara mateix a mi se m'escapen. Vincles i lligams que podrien esdevenir complicitat. Óssipov va néixer i viu a Moscou, on es va fer cardiòleg. Als anys 90 va marxar a treballar als Estats Units i en tornar a Rússia va fundar una editorial de llibres mèdics. Tot un indicatiu: finalment s'endinsaria en la crònica de la vida russa en format literari. El 2015 ens arriba el recull més colpidor: *El crit de l'ocell domèstic* (Club Editor) on les escenes de deshumanització fan que un dels personatges cridi "No, no vull viure en aquest país!" i que tot seguit un altre dels espectadors, interrogat sobre què es pot fer amb Rússia, deixi anar: "Marxar del país". Sí, marxar és una de les opcions raonables si t'ha tocat néixer i viure a Rússia. Óssipov no amaga la misèria feta de pobresa i ignorància que supuren moltes de les visites a l'hospital. Per darrere de les auscultacions, les radiografies o electrocardiogrames emergeix una pulsació d'amargor, d'impotència i a vega-

LLIBERT
FERRÍ
@Llibertferrí

des de tendresa. Seqüències que podien haver passat a la Rússia de Stalin, però, no, el que Óssipov narra des de l'hospital o el departament d'un tren passa a la Rússia d'ara, la de Putin.

Amb tot, Óssipov no abaixa la guàrdia i manté les seves visites amb ritmes intensos. Tan intensos com els que han empès Joaquim Delclòs a vetllar per l'estimulació del cor implantant més de 5.000 marcapassos al llarg de la seva vida professional. Una feina immensa, difícilment combinable amb l'escriptura. Mentre a Óssipov l'hospital el motiva literàriament, a Delclòs la inspiració no li arribarà fins que, coincidint amb

la jubilació, descobreix el diari del seu avi Joaquim Delclòs i Dolç. El cardiòleg Delclòs s'ha abocat a endreçar molts papers. Vol publicar el diari de l'avi fent-ne una edició acurada però s'adona que li manquen coneixements literaris, li falta la tècnica. I per aprendre'n s'apunta a l'escola d'escriptura de l'Ateneu Barcelonès. I se'n va a regirar papers a l'Arxiu Militar de Segòvia i també a la Diputació de Barcelona. Joaquim Delclòs sap que "fer de metge és un vestit que no et podràs treure mai", però s'hi posa a fons. El llibre que hi neix, *Sis mesos i un dia. Diari de presó* (La Desclosa Ed.), és l'ordre pulcre i rigorós de tots aquells papers que l'avi de Joaquim Delclòs va escriure mentre complia la condemna que li va imposar un consell de guerra per haver escrit el poema "L'Allau", dedicat a l'11 de Setembre del 1922. Joaquim Delclòs va néixer el 1945 i Maksim Óssipov el 1963: l'un té divuit anys més que l'altre. Són generacions diferents, però fills d'una mateixa Europa que, mentre intenta encara guarir velles ferides, se'n fa de noves. La Rússia de Putin és herència de la de Stalin, mentre que l'Espanya del 78 és l'herència de Franco. Dues societats que encara no han pogut fer el dol ni rescatar la memòria. Delclòs reconeix que la troballa dels papers de l'avi li ha representat el descobriment d'una dimensió de la història i d'un sentiment de catalanitat que li eren desconeguts. I ara se sent satisfet dient que: "He posat tot l'esperit d'investigador de les ciències al servei de les lletres". Ser metges cardiòlegs i tenir a la vora el cor de milers de persones, ha servit tant a Maksim Óssipov com a Joaquim Delclòs entendre millor l'ànima humana. I entendre i estimar encara més el seu país i la seva societat.

Periodista